

— Sjuttio år fyller tisdagen den 15 maj 1955 fru Ida Persson, maka till lantbrukare Gustav Persson, Skumparp, Fränninge församling.

*

Eftersom jubilaren är min mormor och gudmor känner jag mig särskilt hägad av att fatta pennan och skriva ned några rader om henne. Det är till min stora glädje, att jag fått ett tillfälle till detta.

*

En söndag för inte så länge sedan gjorde jag ett litet besök hos min kära mormor med anledning av hennes 70-årsdag. Det är alltid lika roligt, att titta in ett tag hos mormor, ty hon visar alltid upp sitt glada humör och stora västvänlighet. Vid det vackert dukade kaffebordet förklarade jag, att jag mycket gärna skulle vilja skriva lite om mormor i tidningen med anledning av hennes kommande födelsedag. "Ohhh, inte är det något att skriva om mig", sade hon smickrande, men också lite generat. "Men det får väl i 'Mellerstan' i så fall, för det är den enda tidning, jag läser, och jag har gjort det ända sen jag va' skoletös, så jag tycker bäst om den tidningen". Jag konstaterade, att jag tyckte likadant, och att det vore mycket bra att skriva om mormor. Hennes make, Gustav, sitter också vid kaffebordet, och jag uppmanar mormor, att berätta lite om sig själv, vilket hon villigt

med riktigt fängslade stäm-
na, tonande på det vackra fär-
ingaspråket.

— Ja, jag är ju född där borta,
om du vet. Och så pekar hon ut
enom fönstret bort på granngår-
den i öster, där hennes yngste son,
Yngve nu bor. Där har många ge-
nerationer i mitt släktled bott, o-
ch det ser faktiskt ut att bli så även
i förtsättningen, och det hoppas
jag verkligen på, säger hon. Jag
hade fem syskon, men tre av dem
lyttade senare till Amerika, och
det händer allt då och då, att jag
är ett brev från någon av dem.
När jag hade slutat skolan, arbe-
ade jag hemma, men kom en vac-
anser vår till Bollerups gård vid
Högseröd för att gallra betor. Jag
såg, hur hon småler och hur gläd-
en strömmar fram i hennes ögon,
så hon berättar det följande. Där-
bland gallrarna fanns en mycket
nyttig karl, som ständigt tjusade
om mig. Det var Gustav, må du
se, han, som sitter där bredvid
mig. Och sen kan du ju själv räk-
na ut, hur det gick!

— Men nu var det så, att man i
äldre tider inte fick gifta sig hur
som helst. Det skulle godkännas
av både mor och far. Men min
önskan blev ändå uppfylld, till
glädje för oss båda. Jag kommer
också ihåg, när jag var i din ål-
der, då dansades det varenda lör-
nagskväll schottis och gammal-
vals så det riktigt spratt i golvet
på dansbanan. Ja det var roligt,